Так що ж кохання? Лялечка, яку
Знічев'я панькають і пестять; зване
По-різному — і все невлад; таке
Божественне, аж молоді дурненькій
Здається, що й вона себе коханням
Обожествляє — й ходить очманіло
Все літо, поки гребінець у міс
Тіарою перловою засяє
І поки чоботи звичайні стануть
Ботфортами Ромео, Клеопатра
Замешкає у сьомім, а Антоній
Квартируватиме на Брунсвік-Сквейр.
О дурники! Якщо висока пристрасть
Палила світ — і ставили на кін
Свої серця герої та цариці,
То це не значить, що усі ті муки
Такі звичайні, як бур'ян у полі.
О дурники! Знайдіть мені сьогодні
Важку перлину владарки Єгипту,
Розпущену в вині,— і я скажу,
Що вмієте любити ви й у ваших
Касторових англійських капелюхах.